

[Udenrigsministeren.]

i Sønderjylland den 13. september — har jeg nævnt selvbestemmelsesretten. Det er naturligvis et synspunkt, som regeringen stadig fastholder på basis af den fælleserklæring, som rigsdagens demokratiske partier har afgivet; men man kan ikke i enhver tale tage alting med, og alle mennesker ved, hvad den danske politik er, og hvad Danmarks udenrigsministers standpunkt er i denne sag. Det, jeg ønskede at fremføre ved denne lejlighed, var nogle bemærkninger om den aktuelle situation, som i øjeblikket forelå i Sydslesvig.

Det ærede medlem nævnte i samme forbindelse Saar-spørgsmålet. Der føres for tiden forhandlinger mellem Frankrig og Tyskland, og det er ganske klart, at vi i udenrigsministeriet følger udviklingen af disse forhandlinger med stor interesse. Hvis det nu var min hensigt at søge at bringe det sydslesvigske spørgsmål i erindring eller at sætte det i forbindelse med Saar-problemet, tror det ærede medlem så, det ville være meget fornuftigt og meget klogt i dette øjeblik, hvor intet er afgjort og man ikke ved, hvordan udviklingen vil blive, at udtale sig derom? Jeg tror ikke, at det ville være en rigtig fremgangsmåde.

Jeg skal derefter vende mig til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som har fremsat en lang række udtalelser, som jeg skal besvare nogle af. Det ærede medlem og jeg har ikke let ved at diskutere med hinanden, for det ærede medlem tager intet hensyn til saglige argumenter, men gentager gang på gang de urigtigheder, som han har fremsat, og har ikke nogen vilje — desværre ikke nogen vilje — til at komme på argumentfod med os andre.

Når det ærede medlem beskylder mig for at have gengivet Stalins udtalelser på det afsluttende møde på partikongressen i Moskva urigtigt, vil jeg blot sige, at jeg gengav dem således, som talen var gengivet i „Land og Folk“ den 16. oktober i år. Her vil det ærede medlem kunne læse denne tale. Om det så har været et forkert referat, der har været i „Land og Folk“, kan jeg ikke have noget ansvar for. Jeg stolede på, at når det drejede sig om udtalelser fra Rusland, var det rigtigt, hvad der stod i „Land og Folk“. Jeg ved nok, det ikke er det, når det drejer sig om udtalelser her fra landet.

Det ærede medlem tillod sig at udtale, at

jeg vidste, at min omtale af nedskydningen af svenske militærmaskiner over — også ud fra russiske beregningsmetoder — frit internationalt farvand var i diametral modsætning til sandheden. Det ærede medlem bruger så stærke ord. Det gør man undertiden, når man er på usikker grund. Jeg skal kun indskrænke mig til at oplyse, at hvad jeg sagde, var baseret på den fremstilling, som udenrigsminister Undén gav i De Forenede Nationer om sagen, idet jeg beder det ærede medlem tilgive mig, at jeg nu engang har mere tillid til den svenske udenrigsministers oplysninger end til oplysninger fra det ærede medlem.

Det ærede medlem bad mig om et konkret svar på følgende spørgsmål: Fastsætter Genève-konventionen, at ved våbenstilstand eller fredsslutning skal alle krigsfanger sendes hjem uden hensyn til deres eventuelle frivillige eller afpressede ønsker? Det ærede medlem spurgte endvidere: Er da Genève-konventionen antihumanistisk, og er nordkoreanernes standpunkt i fangespørgsmålet i overensstemmelse med Genève-bestemmelserne eller ikke? Shylock spurgte i sin tid, om han havde ret eller ej efter sin kontrakt til at skære et pund kød ud af Antonio. Ja, der står i Genève-konventionen, at alle krigsfanger skal hjemsendes, men der står ikke noget om, at de skal hjemsendes med magt, hvis de ikke ønsker det.

Da konventionen blev afsluttet, var forholdene endnu ikke således i verden, at man havde forudset den mulighed, at krigsfanger ikke betragtede det som en fordel at vende tilbage til deres hjemland, men tværtimod nærede frygt derfor. Det ville være aldeles uforeneligt med ånden i Genève-konventionen, der først og fremmest har krigsfangernes eget velfærd for øje, at hjemsende krigsfanger med magt, forudsat at det er klart, at deres protest herimod ikke skyldes ønsker om at undrage sig militærpligter, men hviler på virkelige grunde, der vedrører deres liv og velfærd. Det har ikke været hensigten med nogen af bestemmelserne i Genève-konventionen at pålægge staterne en pligt til at udlevere personer til politisk forfølgelse eller på anden måde begrænse staternes i folkeretten forlængst etablerede ret til at tilstede asyl af politiske grunde. Nej, Genève-konventionen giver en ret for krigsfangerne til at vende hjem, men den pålæg-